

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Et Par Ord om Geistlighedens Videnskabelighed eller om kristelig og præstelig Lærdom

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 54. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1813_168a-txt-shoot-idm373/facsimile.pdf (tilgået 18. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

brøgede Hæbre, Man opsantede ved en Elde hist og her i Tiderne; thi kan en historisk Stamp bevise Noget, maa Alt kunne bevise af Historien, da den har Exempel paa Alt. Er Talen derimod om hvad der viser sig at være Sandt gennem alle Tidens Omvæltelser, om det Ord, at jeg saa skal tale, i hvilket alle de store Begivenheder passe som Bogstaver, da kan et saadant Ord sig være uden eet. Et dette Ord nu er det, ved hvilket Faderen skabte Verden, hans Navn, der kalder sig selv Alfa og Omega, Begyndelse og Ende, derom kan i det ringeste jeg ikke tvivle.

Det lader sig ikke her gøre, at udvilde hvorledes Tidens Rylde kom, da Kvinden fødte sin Sød, og hvorledes den Høiløvede siden har ladet Slangen bide sin Hals, men altid knust dens Hoved, eller med andre Ord i samme Mening, at give en Udagt over den hele Historie. Vil Gud, skal jeg anden steds søge paa denne Raade at lade hans store Navn forherliges gennem mig. Jeg vil ikke tale om de synderlige Kændemærker, hoormed de gamle Hølfefærd's aandelige Børn fødtes til Verden, hvilke alle henbise til Tidernes Ophav og Rylde, som Bibelen lærer. Jeg vil kun nævne det jødiske Folk, hvis uomtvistelige Historie som et Hæft, er et langt større Underværk end Sangen gennem det røde Hav

eller nogen anden enkelt Handelse, der synes utrolig; ja hvis attenhundredaarige Bantro taler nok saa høit som Hølfenes Tro om Kristi Gaddom. Kun med et Ord vil jeg henpege paa den syntlige Gudsdomsninger, som optogste Pavestolen over Vestens Troner, for at de ei skulde vorde Babelstaarne, som omgav Synagogen og Konstantinopels falkede Grav med en gloende Mur, for at Tungemaalene, til Trods for Kristne og Musselmænd, kunde gemmes der, indtil Pladsen var dem beredt paa Vestens vantro Høifoster, hvilke igen med de udlevede Munkes ordener maatte aale og fostre en Luther. Jeg veed det meget vel, at selv den klareste Udskilling af Historiens vidunderlige Gang er vil overbevise de Bantro; thi høre de ikke Moses og Profeterne, da vil de ei heller tro, om alle Tidens Slægter opkaa fra de Døde og vidne om Kristo, men de Troende kan bekræftes og det Doende stærkes.

Med den Tro om kristelig Vardom jeg her har søgt at fremsætte, spørger jeg nu, hvor findes den trindt ubi Landene? Kroniken lærer, at der efter Luthers Dage var en Tid, som, efter sin Leilighed lagde an paa at aale og fostre en saadan. Det var dengang da det hed om Studenten, at han slog sig fra Bogen, naar han for sin Overhøring i den hellige Bog lagde sig efter Landsløven eller anden verds-

